

12. stasjon: Jesus dør på korset

”Fra den sjette time falt det et mørke over hele landet helt til den niende time. Og ved den niende time ropte Jesus med høy røst: « Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Da revnet forhenget i tempelet i to, fra øverst til nederst. Og Jesus ropte med høy røst: « Far, i dine hender overgir jeg min ånd!» Da han hadde sagt det, utåndet han. Men da offiseren og folkene hans, de som holdt vakt over Jesus, så jordskjelvet og det som hendte, ble de grepet av stor frykt og utbrøt: «Sannelig, han var Guds Sønn! »”
(Matt 27, 45-46. 51a. 54; Luk 23, 46)

Jesus dør på korset. Han, som kalte andre tilbake fra døden, går selv på alle dødeliges vei. Den udødelige lider menneskenes død for at de som dør vinner livet. Korsets dårskap! Er det noen som ikke mister forstanden!?

Det tar tre timer inntil den forløsende død kommer. Ved siden av alle fysiske kvaler gjennomlever Jesus den dypeste ensomhet og forlatthet. Han løser seg fra moren, som ennå er i nærheten, og trøster henne med ordene: ”kvinne, dette er din sønn!” mens han ser på Johannes. Og så ber han begynnelsen av Salme 22, som kong David bad flere århundre tidligere: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Hvorfor er du så langt borte fra meg?”

Vi kan ikke forstå dette mysteriet. Han som er ett med faderen føler seg latt i stikken av han. Han vil også gå gjennom trøstesløsheten av å være fjern fra Gud, for å kunne være nær oss også i dette. Han skriker til faderen, sammen med alle, som er i håpløs nød. Nå er han, med syndens unntak, ikke lenger fremmed for noe menneskelig. Men igjen redder han seg ut av denne forlattheten inn i faderens armer: ”Far, i dine hender overgir jeg min ånd og mitt liv!”

Er dette håpets ende? - Tvert imot! Gud er annerledes enn vi noensinne kan tenke oss ut. Ved at han dør er dødens vanlige lovmessighet gjennomboret. Det er fullbrakt! Jesu død var den første meningsfulle død i verden. Hvetekornet er senket i jorden. Nå kan det spire liv for alle. Med sitt eget legeme har han båret våre synder på korsets tre, for at vi er død for synden. Nå står korset over våre graver, som tegn på vårt håp.

Jesus Kristus.

*Frivillig har du utlevert deg til døden, for at vi skal få livet.
Du har gått gjennom alle menneskelige kvaler og gudsforlatthet.*

Likevel kjente du deg trygg i Guds hånd.

I deg har vi et håp om at vårt liv ikke er forgjeves.

Du holder dine armer vid åpne for å dra oss alle til deg.

La ingen synke i dødens natt.

I mørket ropte du til Gud.

*Forbarm deg over menneskene som roper til deg i mørke timer,
som venter på døden og som tviler på at du tilgir.*

*Forbarm deg over alle, som lever i mørket, fordi de ikke kan se noen mening,
eller fordi de ikke kan forstå din vilje.*

Jeg ber for alle mennesker som lever uten å tenke på at døden finnes.

*Jeg ber for alle som dør en voldelig død, for de ufødte, for trafikkofrene,
for katastrofe-, sult- og krigsrammete,*

for alle som ledsager døende inn i deres siste time og for alle som dør ensomme.

Jeg ber for meg selv. Vær med meg i min siste ensomme og hjelpeløse time.

*”Når jeg herfra skal vike, da vik du ei fra meg,
og når jeg ned skal stige i graven, vis meg deg!
Når da mitt eget hjerte er klemt i siste nød,
Forkort min angst og smerte, du som for meg er død!”
(Paul Gerhard 1656. NoS 150, 5)*

Tekst: Ferdinand Krenzer
Oversatt fra tysk av Rainer Irlinger